

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

16 aprilie 2013

mun.Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte - Petru Ursache,

Judecători - Elena Covalenco, Ghenadie Nicolaev, Iurie Diaconu, Vladimir Timofti,
cu participarea:

procurorului - Nicolae Suvac,

avocatului - Petru Munteanu și Alexei Barbaroș,

a judecat în ședință publică recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivel Curții de Apel Chișinău, Pavel Guțan și reprezentantul legal al părții vătămate, Liubomir Dudulica, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 iunie 2012 în cauza penală privindu-l pe

Belobrov Andrei Stepan, născut la 15 august 1969, originar și domiciliat în mun.Chișinău str.Sfânta Vinere 45/2.

Cauza a fost examinată de prima instanță de la 16.06.2010 pînă la 28.12.2010, în instanța de apel de la 18.03.2010 pînă la 29.06.2011, în instanța de recurs de la 11.11.2011 pînă la 07.02.2012, în instanța de apel de la 29.03.2012 pînă la 22.06.2012 și în instanța de recurs de la 08.10.2012 pînă la 16.04.2013.

Procedura de citare legal îndeplinită.

S-au prezentat: inculpatul Belobrov Andrei.

Procurorul și avocatul în numele părții vătămate și-au susținut recursurile, solicitînd admiterea lor în sensul declarat.

Apărătorul și inculpatul s-au pronunțat pentru respingerea recursurilor ca fiind nefondate, cu menținerea hotărîrii atacate.

Colegiul penal lărgit asupra recursului,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun.Chișinău din 28 decembrie 2010 Belobrov Andrei a fost achitat de sub învinuirea de săvîrșire a infracțiunii prevăzute de art.196 alin.(4) Cod penal, din motiv că fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii.

2. Potrivit sentinței Belobrov Andrei a fost învinuit, precum că la 09 ianuarie 2008, fiind administratorul SRL „Viracocea” cunoscînd despre faptul că SA „Forjacom” deținea în proprietate un strung de marcă SMERAL LZK 4000 „A” fabricat în anul 1984, care urma a fi înstrăinat, intenționa să-l procure la un preț avantajos pentru sine cu ulterioara realizare în scopul obținerii unui profit. La fel, cunoscînd despre faptul că cetățeanul Republicii Germane H.Dalchiran, administratorul firmei Germane „HD Werkzeugmaschinenhandel” GmbH este cointeresat în procurarea unui strung similar la 09 ianuarie 2008 a încheiat cu ultimul contractul de vânzare-cumpărare nr.0208-1 a strungului de marcă SMERAL LZK 4000 „A” la prețul de 400000 euro, contract în care era stipulat achitarea prealabilă pentru strungul procurat - 50% din costul utilajului la

încheierea contractului de vânzare-cumpărare, 25% pe parcursul a 20 de zile din momentul începerii demontării acestuia și 25% la data încărcării strungului pe suport la calea ferată.

La 11 ianuarie 2008 „HD Werkzeugmaschinenhandel” GmbH în baza contractului menționat, a transferat pe contul SRL „Viracocea” suma de 200 000 euro, iar la 11 iunie 2008 a mai transferat suma de 100 000 euro. Intrând în posesia banilor, A. Belobrov, în cadrul licitației organizate de SA „Forjacom” la 12 iunie 2008 a procurat strungul de marcă SMERAL LZK 4000 „A” cu numărul de fabricare 6429 la prețul de 1504300 lei. În continuare, aflînd despre faptul că există un alt potențial cumpărător al strungului dat, urmărind scopul obținerii unui profit nejustificat, abuzînd de încrederea lui H. Dalchiran, nu și-a onorat obligațiunile contractuale față de ultimul, la 11 iulie 2008 realizîndu-l firmei canadiene „Orol Trading LTD” contra sumei de 420 000 euro, din suma dată restituind „HD Werkzeugmaschinenhandel” GmbH la 02 februarie 2009 - 800 euro și la 30 aprilie 2010 - 9200 euro, eschivîndu-se de la restituirea sumei de 4 722 844 lei, cauzîndu-i astfel proprietarului o dauna materială în proporții deosebit de mari.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către acuzatorul de stat, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care A. Belobrov să fie condamnat în baza art.196 alin.(4) Cod penal, cu admiterea integrală a acțiunii civile și încasarea în beneficiul părții vătămate a sumei de 4 722 844 lei.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 iunie 2011 a fost respins, ca nefondat, apelul procurorului, cu menținerea hotărîrii contestate.

Acțiunea civilă privind încasarea sumei a fost lăsată fără soluționare, cu dreptul de a fi înaintată în ordinea procedurii civile.

Instanța de apel și-a motivat soluția prin faptul că, concluziile primei instanțe despre achitarea inculpatului corespund circumstanțelor stabilite la judecarea cauzei, iar cererea de apel nu conține careva temeieri legale, care ar demonstra necesitatea casării sentinței atacate, și că constatarea relațiilor civile între A. Belobrov și firma „HD Werkzeugmaschinenhandel” GmbH nu au fost combătute, nefiind prezentate probe cu privire la comiterea de către inculpat a infracțiunii incriminate.

De asemenea, instanța de apel a menționat că organul de urmărire penală, expediind cauza în judecată, a decis că nu există probe privind tragerea la răspundere a lui A. Belobrov în baza art.190 alin.(5) Cod penal.

Instanța de apel a mai reținut că pe parcursul judecării cauzei nu au fost prezentate probe, precum că A. Belobrov a urmărit intenția de comitere a escrocheriei sau de cauzare a daunei materiale prin abuz de încredere.

5. Împotriva deciziei instanței de apel au declarat recurs ordinar procurorul R. Cașu și reprezentantul părții vătămate L. Dudulica, care au solicitat:

- procurorul, casarea deciziei și dispunerea rejudecării cauzei, pe motiv că prima instanță a apreciat incorect circumstanțele de fapt ale cauzei și acțiunile inculpatului; instanța de fond nu a reținut că obiectul juridic al acestei infracțiuni îl constituie relațiile sociale cu privire la proprietate, relații care presupun respectarea obligațiilor și angajamentelor patrimoniale întemeiate pe buna-credință și încrederea dintre subiecții acestor raporturi; instanța de apel la adoptarea deciziei nu a ținut cont de explicațiile date de către Plenul Curții Supreme de Justiție la pct.14 al Hotărîrii nr.22 din 12 decembrie 2005 „Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel”, din sensul cărora rezultă că nerespectarea acestor cerințe ale legii echivalează cu nerozolvarea apelului, fapt care atrage după sine casarea deciziei instanței de apel;

- reprezentantul părții vătămate L.Dudulica, casarea hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de condamnare a inculpatului, pe motiv că concluziile instanței de apel asupra învinuirii sînt greșite, deoarece lui A.Belobrov în cadrul urmăririi penale i-a fost înaintată învinuirea în comiterea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(5) Cod penal și nu există o ordonanță de încetare a urmăririi penale pe componența dată de infracțiune și nici ordonanță de scoatere de sub urmărire penală pe cauza dată; prima instanță greșit a constatat neprezentarea de probe noi pe parcursul examinării cauzei, deoarece de către subsemnat a fost prezentat în ședința de judecată rezultatul controlului Inspectoratului fiscal asupra activității întreprinderii SRL „Viracocea”, prin care se demonstrează clar intenția inculpatului de înșelăciune; instanța nu s-a pronunțat asupra apelului părții vătămate, fiind încălcat dreptul acestuia la un proces echitabil și la un recurs efectiv, instanța neapreciind în mod obiectiv probele părții acuzării, care dovedesc vinovăția inculpatului.

6. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 07 februarie 2012, hotărîrea instanței de apel a fost casată, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță, pe motiv că instanța de apel nu a ținut seama de cerințele art.414 Cod de procedură penală, nu a verificat legalitatea hotărîrii atacate și, menținînd sentința de achitare pe învinuirea adusă în baza art.196 alin.(4) Cod penal, nu s-a pronunțat asupra tuturor probelor administrate și motivelor invocate în apel de procuror, și anume: - că obiectul juridic al infracțiunii date îl constituie relațiile sociale cu privire la proprietate, relații care presupun respectarea obligațiilor și angajamentelor patrimoniale întemeiate pe buna-credință și încredere între subiecții acestor raporturi, iar cînd o parte încalcă această bună-credință prin înșelăciune ori abuz de încredere, relațiile date cad sub incidența dreptului penal; - instanța nu a dat nici o apreciere acțiunilor concrete ale inculpatului, care încă la momentul încheierii contractului de vânzare-cumpărare a strungului a afirmat că acesta îi aparține, pe cînd la acel moment strungul aparținea altui proprietar și, primind de la partea vătămată în contul achitării strungului suma de 300000 euro, fără a înștiința partea vătămată, care în mărime de 75% era de fapt proprietarul strungului, l-a realizat altui cumpărător la un preț mai avantajos, astfel instanța nu a apreciat aceste acțiuni ale inculpatului și nu s-a expus dacă aceste acțiuni conțin elemente de înșelăciune, dacă acesta a făcut abuz de încrederea părții vătămate ori nu și a cauzat el, prin asemenea acțiuni, daune materiale în proporții deosebit de mari proprietarului, acțiuni care au și fost considerate de către procuror ca infracțiune prevăzută de art.196 alin.(4) Cod penal; expunîndu-se asupra noii învinuiri înaintate de procuror inculpatului în instanța de apel, aceasta nu a ținut seama de prevederile art.326 alin.(1) Cod penal și hotărîrea Plenului Curții Suprme de Justiție nr.22 din 12.12.2005 “Cu privire la practica judiciară despre judecarea cauzelor penale în ordine de apel” și că, în cazul dat, procurorul nu a modificat învinuirea în cadrul judecării cauzei în instanța de fond și nici în apel nu a invocat careva motive în problema dată.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 iunie 2012, a fost respins, ca nefondat, apelul procurorului L.Bacalîm, cu menținerea sentinței.

Instanța de apel a conchis că apelul procurorului privind modificarea învinuirii aduse inculpatului A.Belobrov în sensul agravării, în speța dată, nu poate fi reținut și urmează a fi respins, deoarece procurorul nu a modificat învinuirea în cadrul judecării cauzei în instanța de fond, nu a înaintat în acest sens un asemenea demers și nu a contestat sentința din motivul dat.

Totodată, instanța de apel reieșind din declarațiile inculpatului, a reprezentantului părții vătămate, a martorului I.Cuflig, actele cauzei: contractul nr.0208-1 din 09.01.2008 încheiat între SRL „Viracocea” și „HD Werkzeugmaschinenhandel” GmbH, scrisorile din

26.06.2008 și 09.09.2008 prin care directorul „HD Werkzeugmaschinenhandel” GmbH a înștiințat directorul SRL „Viracocea” despre rezilierea contractului, înstrăinarea strungului și restituirea banilor, procesul-verbal nr.1.12 privind rezultatele licitației din 12.06.2008, contractul nr.11-07-08 încheiat între SRL „Viracocea” și “Orol Trading LTD”, ordinele de plată de la SRL „Viracocea” către “HD Werkzeugmaschinenhandel” GmbH, a conchis că inculpatul nu poate fi supus răspunderii penale, fiindcă relațiile litigioase apărute între părți poartă un caracter civil și nu cad sub incidența normelor penale, contractul de vânzare-cumpărare a strungului fiind încheiat între două persoane juridice, la prețul convenit de părți, iar în urma rezilierii contractului firma SRL „Viracocea” a restituit firmei germane o parte din banii transferați pentru procurarea strungului.

La fel, instanța a reținut că după rezilierea contractului, inculpatul a întreprins și întreprinde măsuri pentru a-și onora obligațiunile contractuale, din partea lui au fost înaintate mai multe propuneri oficiale și variante concrete în vederea îndeplinirii acestor obligațiuni, însă partea vătămată nu a acceptat nici una din numărul celor propuse.

8. Hotărîrea nominalizată a fost contestată cu recurs ordinar de către procurorul P.Guțan și reprezentantul părții vătămate L.Dudulica, care au solicitat:

- procurorul care, invocînd temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, casarea acesteia cu remiterea cauzei la rejudecare, pe motiv că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și decizia adoptată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; instanța nu a dat apreciere corectă probelor prezentate în sprijinul acuzării, și anume declarațiilor reprezentantului părții vătămate L.Dudulică, a martorului I.Cuflig și actelor cauzei, prin care se confirmă vinovăția inculpatului, fiindcă intenția acestuia de a nu transmite bunul și banii firmei germane a apărut după ce ultimul a procurat strungul, iar banii intenționa să-i însușească după ce a realizat bunul unei terțe persoane, adică firmei „Orol Trading LTD” contra sumei de 420000 euro, avînd posibilitatea să restituie suma de 300000 euro firmei germane în urma realizării strungului; instanța nu a ținut seama nici de pct.15 din Hotărîrea Plenului Curții Suprme de Justiție nr.23 din 28.06.2004, potrivit căruia în cazul escrocheriei, victima transmite benevol bunurile făptuitorului, sub influența înșelăciunii sau a abuzului de încredere; instanța neîntemeiat a conchis că partea acuzării nu a fost în drept să modifice învinuirea în sensul agravării în instanța de apel, fără invocarea acestui motiv în prima instanță, deoarece legislația procesual penală nu prevede ca lege - precedentul judiciar; incorect instanța a constatat că inculpatul a recuperat prejudiciul cauzat părții vătămate, fără a indica care este suma restituită și dacă aceasta este esențială ori nu, și că partea vătămată nu a acceptat restituirea pagubei, fiindcă din actele cauzei rezultă că partea vătămată a acceptat primirea de la inculpat a unui alt strung, iar prejudiciul cauzat părții vătămate a început a fi restituit de inculpat după ce cauza a fost remisă spre rejudecare în instanța de apel;

- reprezentantul părții vătămate care, invocînd temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei instanței de apel, cu remiterea cauzei la rejudecare, pe motiv că instanța de apel nu a examinat apelul său depus împotriva sentinței și contrar prevederilor art.414 Cod de procedură penală nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, și anume că inculpatului la urmărirea penală i-a fost înaintată învinuirea în comiterea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(5) Cod penal și nu există o ordonanță de scoatere de sub urmărire penală a acestuia pe cauza dată, iar prin rezultatul controlului Inspectoratului fiscal asupra activității întreprinderii SRL „Viracocea” se demonstrează incontestabil vina inculpatului.

9. Judecând recursurile ordinare în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal lărgit conchide că acestea urmează a fi admise din următoarele considerente.

9.1. Referitor la recursul reprezentantului părții vătămate.

Conform prevederilor art.401, 405 Cod de procedură penală, procurorul, inculpatul, partea vătămată, partea civilă pot declara apel în scris împotriva sentinței, care se depune în instanța a cărei sentința se atacă.

Din materialele cauzei rezultă că la etapa recursului ordinar reprezentantul părții vătămate L.Dudulica, solicitând casarea deciziei instanței de apel, a invocat că după adoptarea sentinței de către instanța de fond în privința lui A.Belobrov din 28 decembrie 2010, primind copia sentinței redactate la 24 ianuarie 2011, (ceea ce se confirmă prin semnătura de pe coperta dosarului (v.2)), respectând prevederile art.402 Cod de procedură penală, a declarat apel în termen legal prin cancelaria Judecătoriei Centru, mun.Chișinău la 18 februarie 2011, fiind înregistrat cu nr.3636, fapt confirmat prin xerocopia paginii din registrul de evidență a corespondenței de intrare în cancelarie și ștampila judecătoriei de pe copia apelului rămasă la avocat, care în circumstanțe necunoscute nu a fost anexat la materialele cauzei de către Judecătoria Centru, mun.Chișinău (f.d.53-55, v.3).

După cum reiese din decizia instanței de apel din 22 iunie 2012, și anume din partea introductivă, descriptivă și dispozitivă, aceasta a examinat și s-a pronunțat doar asupra apelului declarat de către acuzatorul de stat, iar cererea de apel a reprezentantului părții vătămate L.Dudulica nu a fost examinată în fond, instanța de apel nepronunându-se asupra apelului și motivelor invocate în el printr-o decizie, fapt invocat de către reprezentantul părții vătămate și în recursul ordinar declarat la data de 28 iulie 2011 (f.d.217-219, v.4).

Astfel, în speță, apelul, reprezentând cel de-al doilea grad de jurisdicție asupra fondului cauzei și, fiind o cale de atac de reformare a hotărârii primei instanțe, atât în fapt, cât și în drept, nu a fost examinat în fond.

Instanța de recurs constată că această eroare reprezintă o încălcare substanțială și evidentă a dreptului părții vătămate la utilizarea unei căi de atac - apelul, prevăzut de art.400-401 Cod de procedură penală, care a lipsit partea vătămată, reprezentată de L.Dudulica, de dreptul de a beneficia la un proces echitabil în sensul art.6 al Convenției Europene.

Deoarece această eroare judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs, incontestabil, se impune casarea hotărârii atacate cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel pentru examinarea apelului declarat de reprezentantul părții vătămate L.Dudulica.

9.2. Referitor la recursul procurorului.

Potrivit art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

În conformitate cu art.414 Cod de procedură penală instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, fiind obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Reținând această ultimă prevedere, Colegiul penal conchide că instanța de apel nu a dat răspuns la toate motivele invocate de procuror în apel.

Astfel, în apelul declarat de procuror se invocă motivele privind ilegalitatea și netemeinicia hotărîrii atacate prin faptul că instanța de apel nu a apreciat corect probele prezentate în sprijinul învinuirii.

Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 07 februarie 2012 a fost admis recursul ordinar declarat de procuror, casată decizia instanței de apel din 29 iunie 2011 dispunându-se rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel.

Instanța de recurs și-a motivat soluțiile prin argumentele că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor probelor examinate și asupra tuturor motivelor invocate în apel, indicându-se că la rejudecarea apelului instanța de apel urmează cu strictețe să îndeplinească cerințele art.414, 417, 101 Cod de procedură penală, să verifice minuțios legalitatea și temeinicia sentinței în baza probelor prezentate, să studieze și corect să aprecieze juridic fapta comisă de A.Belobrov, reieșind din materialele dosarului în tot ansamblul lor, să indice temeierile de fapt și de drept, precum și motivele adoptării soluției date, să aprecieze acțiunile concrete ale inculpatului la momentul încheierii contractului de vânzare-cumpărare a strungului, dacă conțin aceste acțiuni elemente de înșelăciune, dacă a făcut abuz inculpatul de încrederea părții vătămate ori nu, și dacă a cauzat prin asemenea acțiuni daune materiale în proporții deosebit de mari proprietarului, motive descrise în decizia instanței de recurs (f.d.244-248 v.1)

Instanța de apel, încalcând prevederile art.436 alin.(2) Cod de procedură penală, care stipulează că pentru instanța de rejudecare, indicațiile instanței de recurs sînt obligatorii în măsură în care situația de fapt rămîne cea care a existat la soluționarea apelului, n-a îndeplinit indicațiile instanței de recurs specificate la pct.6 al prezentei hotărîri, superficial și unilateral a cercetat probele prezentate, fără a se pronunța asupra tuturor motivelor invocate în apelul procurorului, deși acesta invocă probe concrete care, în opinia lui, confirmă vinovăția inculpatului de cauzarea de daune materiale proprietarului prin înșelăciune și abuz de încredere, în proporții deosebit de mari.

În acest sens, instanța de apel concluzionînd că apelul procurorului urmează a fi respins, deoarece acuzarea nu a modificat învinuirea inculpatului A.Belobrov în sensul agravării în cadrul judecării cauzei în instanța de fond, nu a verificat și nu s-a pronunțat asupra motivelor menționate în decizia instanței de recurs din 07.02.2012, care au servit temei de casare a deciziei instanței de apel, și anume că conform actelor cauzei și sentinței, prima instanță a examinat cauza numai în baza învinuirii prevăzute de art.196 alin.(4) Cod penal, învinuire care de către procuror nu a fost modificată în prima instanță și că procurorul nici nu a invocat asemenea demersuri în fața primei instanțe și nici nu a atacat sentința pe acest motiv, solicitînd atît în cererea de apel, cît și în cadrul ședinței de judecată condamnarea inculpatului în baza art.196 alin.(4) Cod penal (f.d.168, 204, v.2).

La fel, nu s-a pronunțat instanța nici asupra faptului dacă acțiunile concrete întreprinse de inculpat la momentul încheierii contractului de vânzare-cumpărare a strungului conțin elemente de înșelăciune, dacă a făcut abuz inculpatul de încrederea părții vătămate ori nu și dacă, după primirea de la partea vătămată a sumei de 300000 euro, ceea ce constituie 75% din valoarea strungului, care a devenit proprietar al strungului asupra acestei cote părți, fără înștiințarea acestuia, l-a realizat altui cumpărător la un preț mai avantajos, cauzînd prin asemenea acțiuni daune materiale în proporții deosebit de mari proprietarului, circumstanțe care și sînt apreciate de partea acuzării ca elemente de înșelăciune și abuz de încredere a părții vătămate.

Toate aceste motive nu și-au găsit reflectare în hotărîrea instanței de apel și nepronunțarea asupra acestora reprezintă prin sine neexaminarea fondului apelului de către instanța de apel, ce se consideră eroare de drept și este temei pentru recurs.

Totodată, instanța de recurs constată că în materialele dosarului lipsesc careva probe certe, care ar confirma concluzia instanței de apel, precum că inculpatul a întreprins și întreprinde măsuri pentru onorarea obligațiilor făcând mai multe propuneri oficiale către partea vătămată cu variante concrete în vederea îndeplinirii acestora, însă partea vătămată refuză orice variantă în acest sens.

Astfel, Colegiul penal conchide că instanța de apel la judecarea apelului a comis erori de drept, prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, deoarece nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărîrea atacată nu cuprinde motivele prin care să se întemeieze soluția adoptată.

Procedînd în asemenea mod, instanța nu a acordat deplină eficiență prevederilor art.414 alin.(2) și 417 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală, ceea ce echivalează cu erori judiciare, ce s-au soldat cu o hotărîre neîntemeiată și nemotivată. Avînd în vedere că erorile de drept invocate nu pot fi corectate de către instanța de recurs, decizia instanței de apel urmează a fi casată, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță.

La noua rejudecare a cauzei instanța de apel are obligația cu strictețe să respecte prevederile art.414 Cod de procedură penală, să înlătore erorile enumerate mai sus, să verifice minuțios legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor prezentate, minuțios să studieze și corect să aprecieze juridic materialele cauzei în tot ansamblul lor, să țină seama de cele expuse în decizia Curții Supreme de Justiție din 07.02.2012 legate de justa apreciere, sub toate aspectele, complet și obiectiv a tuturor împrejurărilor cauzei, să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apeluri și recursuri și, în dependență de datele obținute, să pronunțe o hotărîre legală, întemeiată și motivată, care să corespundă prevederilor art.417 Cod de procedură penală.

10. În conformitate cu prevederile art.434, 435 alin.(1) pct.2) lit.c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Admite recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Guțan Pavel și reprezentantul legal al părții vătămate Dudulica Liubomir, casează decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 iunie 2012 în cauza penală în privința lui Belobrov Andrei, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune nici unei căi de atac, pronunțată în ședință publică la 14 mai 2013.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Elena Covalenco

Ghenadie Nicolaev

Iurie Diaconu

Vladimir Timofti